

به بهانه پنجمین سالگرد حرکت اعتراضی کارگران مس خاتون آباد

کمیته هماهنگی برای کمک

پنجشنبه سوم بهمن ۱۳۸۷

پنج سال پیش در روزهای پایانی دی ماه ۱۳۸۲ کارگران مس خاتون آباد در مبارزه ای نابرابر در اعتراض به نبود امنیت شغلی و استخدام دائم به مصاف حاکمیت سرمایه داری عنان گسیخته ای رفتند که از سالیان پیش تهاجم کم نظیری را بر معیشت و زندگی کارگران سازمان داده بود. اما کارگران در اعتراضات متحدانه ی خود مقاومت جانانه ای از خود نشان دادند، حرکت اعتراضی ۲۰۰ نفر از کارگران اخراجی مس خاتون آباد به همراه خانواده های شان بعد از هفت روز به داخل شهر بابک کشیده شد، که با یورش همه جانبه ی نیروهای امنیتی و انتظامی مواجه شد، در این حرکت اعتراضی ۴ نفر از کارگران و یک دانش آموز به جمع جان باختگان جنبش کارگری پیوستند. در پی حمله ی خونین عوامل سرمایه داری به کارگران خاتون آباد، فعالین کارگری در داخل و خارج از کشور به تناسب شرایط خود اعتراضاتی را علیه این تهاجم وحشیانه سازمان دادند.

دوستان و هم زمان فعالین کارگری:

از آن سال تاکنون جنبش کارگری شاهد وقایع مهم و قابل تأملی بوده است. در روز اول ماه مه ۱۳۸۳ کارگران سقز در حرکتی مستقل برگزاری اول ماه مه را به خیابان های شهر کشاندند، که نهایتاً منجر به دستگیری و محاکمه ی محمود صالحی و تنی چند از فعالین کارگری شد. در ادامه نیز شاهد تشکیل کمیته های فعالین کارگری، سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه بوده ایم. در این طول این سال ها هفته ای نبوده است که شاهد اعتراضات و اعتصابات کارگری به منظور توقف اخراج های گسترده و تأمین امنیت شغلی نبوده باشیم. اما بعد از این همه مبارزات بی وقفه نه تنها قراردادهای موقت لغو نشده است، بلکه تبدیل به قراردادهای یک ماهه و سفید امضا شده اند، نه تنها دستمزدی افزایش نیافته، بلکه سایه ی سنگین فقر بر زندگی کارگران بیش از پیش سنگینی می کند، اخراج های دسته جمعی هم چنان ادامه دارد، روز به روز بر تعداد کودکان کار که به واسطه ی فقر خانواده تحت فشار والدین درس و مدرسه را رها کرده و وارد بازار کار می شوند. آری همه ی این ها واقعیات تلخی است که سایه ی شوم خود را هم چنان بر زندگی هم طبقه ای های مان حفظ کرده است. بی گمان ما و بسیاری از فعالین کارگری دریافته ایم که چاره ی کارگران ایجاد تشکیلات مستقل کارگری است، اما سؤال بزرگی که می بایست پیش روی ما فعالین کارگری باشد این که؛ به طور واقعی ما در جهت لغو قراردادهای موقت و جلوگیری از تصویب قوانین ضد کارگری در مجالس اصلاح طلبان و اصول گرایان چه اقدامات مؤثری انجام داده ایم؟ چرا با وجود این همه فعالیت کارگری در کمیته ها و تشکلات موجود کارگری، حاکمیت سرمایه داری هم چنان حوزه ی تهاجم خود را بیش از پیش در عرصه های گوناگون تسری می دهد؟ تردیدی نیست که ما با سرمایه داری تا بُن دندان مسلح که

همواره با ابزار اختناق و سرکوب مقاصد خویش را پی می جوید، روبرو هستیم، اما علیرغم فشار بی امان این حاکمیت اختناق ما می توانستیم و می توانیم ریل مبارزات خود را در پیشبرد فعالیت کارگری به گونه ای قرار دهیم که هر چه بیشتر در کنار توده ها و بدنه ی کارگری جان به لب رسیده از زندگی فلاکت بار خویش باشیم. ما دریافته ایم که ارتباط تنگاتنگ در محیط کار و زیست کارگران و انتقال آگاهی از این طریق پتانسیل آنان را در سازمان پذیری و فرهنگ تشکل پذیری بالا خواهد برد. ما در این سال ها به تجربه دریافته ایم که عزیمت برای متحقق کردن امنیت شغلی، افزایش دستمزد و ایجاد تشکل های مستقل کارگری بی تردید از درون محیط کار شروع می شود. ما می توانیم ضمن ایجاد این ارتباط، اقدام به تشکیل جمع های کوچک کارگری تحت هر نامی- کمیته های کارگری یا هسته های کارگری- ، هم سرنوشتان خود را در پیشبرد مبارزات خویش یاری و همراهی نماییم. ما از طریق همین جمع های کوچک کارگری می توانیم در جهت گیری اعتراضات کارگری، در توهم زدایی کارگران به این که ممکن است از جانب نمایندگان و مدیران نظام سرمایه داری چراغی برای آنان روشن شود، در تحمیل همه جانبه و مهم تر از همه، حق ایجاد تشکل های مستقل کارگری، نقش مؤثری ایفا کنیم. فعالیت سازمان یافته برای تمامی این مطالب نه بیرون از کارخانه، بلکه عمدتاً در درون محیط کار می بایست صورت گیرد.

کمیته هم‌هانگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری

۱۳۸۷/۱۰/۳۰

<http://www.komitteyehamahangi.com>

komite.hamahangi@gmail.com